

forekommer mig vrangt; jeg dolerer ikke over, at der er bestemt Alderstillaag, men kun over den Maade, hvorpaa de skulle gives. Det hører ikke til det Gode, som man kunde ønske, saalange Alderstillaagene ikke ere bestemte efter et dobbelt Udgangspunkt, nemlig ikke alene med Hensyn til hvilken Stilling fra oven af ned efter den Vedkommende har i den Klasse, hvori han er, men tillige i Henhold til hans hele Tjenestetid. De ville ellers ikke bevirke det, som er et væsentligt Formaal ved at vedtage Alderstillaag, nemlig at Fjorsfremmelse uden Hensyn til Tjenestealderen kan skee med større Letthed og være mindre trykkende for de Enkeltne. Naar den enkelte Mand veed, at han, selv i den ringere Stilling ved at tjene længe og godt, faaer en Fjorsfremmelse i Løn, saa trøster han sig over den hurtigere Fjorsfremmelse, som yngre Mænd muligviis faae. Man vil vel si: ja, men den yngre Mand faaer kun Fjorsfremmelse fremfor den ældre tjente, naar han har større Fortjeneste. Men det er dog ikke altid saa; naar han har anerkjendt større Fortjeneste, er det Videste, man kan si, men ofte skeer det dog ogsaa af andre Hensyn, hvorfor Ingen kan si sig fri. Det er altsaa et vigtigt Formaal at skaffe en Tilfredsstillelse for den troe Embedsmand, der har tjent længe, derved, at om han end ikke forfremmes til en høiere Post, eller om han end først senere forfremmes til en saadan, dog det, som er en rigtig Sag for ham, nemlig at faae en større Indtægt, ikke hindres. Der er ingen Ubillighed i, at den yngre Mand, som hurtigere er kommen op i en høiere Klasse, tjener paa en ringere Løn end den ældre tjente Mand, der først senere er kommen op i denne Klasse, og staaer efter hiin. Der ligger en stor Opmuntring i at blive hurtigt forfremmet, ikke alene ved den forøgede Indtægt — det bør ikke være Hensynet — men ogsaa ved den Indflydelse, det giver at komme i en høiere Stilling. Jeg troer, at det hele System er vrangt; jeg troer ikke, at det vil føre til sit Formaal; jeg troer tværtimod, at det vil tilveiebringe endnu mere Misfornøielse med hurtige Fjorsfremmelser udenfor Tjenestealderfølgen, hvilke man dog maa ønske for at faae de bedste Kræfter frem. Men, som sagt, det har sin store Banskælighed at

bringe Forslag af den Art frem, efterat Loven allerede har gjennemgaaet en Behandling i et af Thingene, og jeg skal derfor afholde mig derfra; jeg skal betragte Loven som et Experiment, der vel kan prøves i nogle Aar, og naar det da, som jeg sikkert troer, viser sig, at Systemet idetmindste i denne Henseende er mangelfuldt, vil det være paatide at rette paa det.

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmand og jeg have oftere været Anskuelser, baade om Regjeringens Selvbestemmelsesret til at forelægge andre Lovforslag end Finantsloven i hvilket Thing den finder for godt, og ligeledes angaaende Realitetspørgsmaalet om Alderstillaag. Jeg seer, den ærede Rigsdagsmand er vedbleven sin Anskuelse, jeg skal kun udtale, at ogsaa jeg vedbliver min. Jeg indseer forøvrigt ikke, at Spørgsmaalet om, hvor Regjeringen først forelægger et Lovforslag, kan siges at have nogen videre Indflydelse paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Bestemmelserne om Alderstillaagene ere rigtige i de forskjellige Lovforslag, hvor slige Bestemmelser ere optagne. Det forekommer mig i alt Fald at maatte afhænge af, om Lovforslaget er forelagt først i det Thing, hvor tilfældigviis den ærede Rigsdagsmand har Sæde eller ikke; thi det er aldeles ikke sagt, at den Form, hvori Alderstillaagene ere blevne optagne i forskjellige tidligere Love, i nogen Maade staaer i Forbindelse med, at disse ere forelagte det andet Thing først.

Tscherning: Jeg vil kun gjøre den Bemærkning, og jeg troer, at deri ikke kan ligge den mindste Feiltagelse, at jeg ikke har yttret et Ord, som gif ud paa at benægte Regjeringens Ret til at forelægge alle Love, Finantsloven undtagen, i det andet Thing; men det, jeg fremhævede, var, at naar denne Art Love ikke af Regjeringen betragtes som sluttende sig noie til Finantsloven, har Regjeringen efter min Mening en falsk Opfattelse af Forholdet. Jeg troer, at det med Hensyn til Finantsloven efterhaanden er blevet Bane, hvad vel ogsaa næsten maa ansees for nødvendigt, at naar den kommer til Behandling i det andet Thing, betragtes den som væsentlig fuldendt, og der skeer ikke let Indsigelse imod den, med mindre